

РЕШЕНИЕ

№ 10576

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **7428** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 от АПК, във вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Л. М. Я., подадена чрез адв. Л. К., с която на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се иска Министерство на иновациите и растежа, да бъде осъдено да и заплати обезщетение в размер на 5000 лв., претендирано като претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразен акт, представляващ Заповед за уволнение № ЧР-МИР-009/01.03.2022г. на Министъра на иновациите и растежа, отменена с влязло в сила Решение по адм.д. № 2831/2022г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение № 2976 от 21.03.2023г. по адм.д. № 6906/2022г. на ВАС, за периода от 01.03.2022г. 21.03.2023г., т.е. от постановяването на незаконосъобразния акт до отмяната му с влязло в сила съдебно решение.

Твърди се, че претърпените неимуществените вреди се изразяват в страдание, стрес, загуба на апетит, сърцебиене. След уволнението и е изживяла силен стрес и е започнала да се чувства постоянно в несигурност. Почувствала се е унижена от това, че след уволнението си е продължила да върши същата или подобна работа, но вече назначена на трудов договор.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - Министерство на иновациите и растежа в представен по делото писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител - юрк. Я., моли съда да отхвърли подадената искова молба от Л. Я. като неоснователна и

недоказана, тъй като по делото е установено по безспорен начин пряката причинно-следствена връзка за с претендираните от нея неимуществени вреди. Също не е да посочила точно за какъв период претендира тези неимуществени вреди, въпреки че съдът изрично ѝ е указал това.

Участвалият по делото прокурор Р. от Софийска градска прокуратура моли съда да се произнесе с решение в съответствие със събраните по делото доказателства.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложените по делото писмени доказателства се установява, че до 30.10.2021г. Л. М. Я. е заемала длъжността „старши експерт“ в отдел „Управление на риска, контрол и сигурност“ на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ към Министерство на икономиката (МИ). След изменението на поименно разписание на длъжностите в МИ в сила от 01.11.2021г., ищцата е преназначена на единствената длъжност „старши експерт“ в отдел „Изпълнение на проекти“ в сектор „Процесуално представителство“ към МИ, която изпълнява до 28.02.2022г. включително.

На 01.03.2022г. със заповед № ЧР-МИР-009/01.03.2022г. на министъра на иновациите и растежа, служебното правоотношение на ищцата е прекратено. От същата дата влиза в сила Постановление № 20 на Министерския съвет от 25 февруари 2022г. за приемане на Устройствени правилници на Министерството на икономиката и индустрията и на Министерството на иновациите и растежа, с което е определено разделянето на функционалните задължения между двете нови министерства и техните дирекции. С решение № 2976/21.03.2023г. на Върховния административен съд (ВАС) по адм. дело № 6906/2022 г. е потвърдено решение № 3847/10.06.2022г. на АССГ, с което е отменена заповед № ЧР-МИР-009/01.03.2022г. на министъра на иновациите и растежа.

На 04.03.2022г. тя подписва трудов договор № ЧР-МИР-296/04.03.2022г., в сила от 07.03.2022г., с Министерство на иновациите и растежа за длъжността „сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ в отдел „Законосъобразност на процедури и процесуално представителство“.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето Б. Н. А. и лицето Б. М. М..

Свидетелят А. заявява, че познава Л. от 2015-2016г. и знае, че от 2018г. до 2024г. е работила в Министерство на икономиката, а сега в Министерство на земеделието. Когато е работила в Министерство на икономиката, 2021–2022г. помни, че тогава са я съкратили от работа, с после отново са я назначили. Тя е била много обърквана какво се случва в този момент и се е чувствала много зле. Изпадала е в неприятни състояния, като той се е опитвал да я успокоява. Помни, че когато окончателно са я съкратили, го приела много тежко. Имала е и финансови затруднения. Не може да каже какъв е бил авторитетът ѝ в службата, но се е издигнала, имала е самочувствие. Не може да каже към който момент е започнала да се чувства депресирана.

Свидетелят М. заявява, че от месец юли 2020г. е служител в Министерство на икономиката и индустрията тогава, сега Министерство на иновациите и растежа в Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“. Познава Л. Я., били са колеги. Във връзка с това постановление за преобразуване, всички са се притеснявали за служебните си правоотношения, имало е напрежение, доколкото всеки се притеснява за мястото си. Нещата са се успокоили, когато са им връчили

заповедите за преназначаване. Към 2021г. Р. И. се е върнала от майчинство. Била е в добри взаимоотношения с колегите в отдела, така че не смята, че спрямо Л. е имало някакво нарочване. Имало е доста хора, които са били преназначени по трудово правоотношение. За Л. е разбрах съвсем случайно.

Настоящият съдебен състав ще цени показанията на свидетелите в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото.

Съдът след като прецени твърденията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С оглед възприетата от съда фактическа обстановка, съдът намира иска за допустим – подаден е от активно легитимирано лице по смисъла на чл. 203, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и срещу надлежен ответник по смисъла на чл. 205, ал. 1 от АПК - Министерство на иновациите и растежа, в чиято структура попада и административният орган, от чийто отменен акт произтичат и претендираните от Л. М. Я. неимуществени вреди. В този смисъл искът се явява допустим и подлежи на разглеждане в производство по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Разгледан по същество, искът е неоснователен, по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, съгласно чл. 4 от същия закон. Доказателствената тежест в това производство е на ищеца, който с допустимите доказателствени средства, следва да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на предпоставките на правната норма, а именно: 1. наличието на отменен незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административния орган или неговите длъжностни лица; 2. този акт, действие или бездействие да са постановени, съответно осъществени при или по повод административна дейност; 3. от тях да са настъпили вреди, като следва да се установи и техният размер, както и 4. тези вреди да са в пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие/ бездействие и причинената вреда. Отсъствието на която и да е от тези предпоставки прави иска неоснователен и води до неговото отхвърляне.

В настоящото производство безспорно се установи, че е налице отменен по съдебен ред като незаконосъобразен административен акт, а именно отменена с влязло в сила съдебно решение № 3847/10.06.2022г. на АССГ, с което е отменена Заповед № ЧР-МИР-009/01.03.2022г. на Министър на иновациите и растежа, с която последният на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСЛ прекратил служебното правоотношение на ищеца в настоящото производство на длъжност- „старши експерт“ с ранг четвърти младши в сектор Процесуално представителство“, Отдел “Изпълнение на проекти“, Главна Дирекция “Европейски фондове за конкурентноспособност“ на Министерство на икономиката считано от 1 март 2022 година. С решение № 2976/21.03.2023г. на Върховния административен съд (ВАС) по адм. дело № 6906/2022г. е потвърдено решение № 3847/10.06.2022г. на АССГ.

Посоченият от Л. М. Я. период, в който се твърди, че са настъпили вредите, чието обезщетение се търси, а именно периодът от 01.03.2022г. - датата на издаване на

Заповед за уволнение № ЧР-МИР-009/01.03.2022г. на Министъра на иновациите и растежа - до 21.03.2023г. - датата, на която с Решение № 2976 от 21.03.2023г. по адм.д. № 6906/2022г. на ВАС е потвърдено Решение по адм.д. № 2831/2022г. по описа на АССГ.

Отменената заповед безспорно представлява акт, постановен след осъществена административна процедура, което означава, че е налице и втората предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. Отмяната обаче на един административен акт като незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение не презюмира отговорността на държавата за настъпилите от този акт вреди. Необходимо е да се докаже настъпването им като реално претърпени, за да се определи техният паричен еквивалент. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка последица е тази, която директно въздейства върху правната сфера на увредения, а непосредствена последица е когато увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразният акт, действие или бездействие, отменени по съответния ред. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането.

На първо място по данните в исковата молба не става ясно какво страдание е изпитала ищцата, не се установява и твърдяното страдание да е предизвикано от административна дейност, нито то да е в причинна връзка с отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Ищцата е останала без работа за 4 работни дни като на 04.03.2024г. тя подписва трудов договор № ЧР-МИР-296/04.03.2022г., в сила от 07.03.2022 г., с Министерство на иновациите и растежа за длъжността „сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ в отдел „Законосъобразност на процедури и процесуално представителство“ с по-висок размер на нетното трудово възнаграждение в сравнение с това, което е получавала за длъжността „старши експерт“, заемана по служебно правоотношение, видно от приложената служебна бележка за доходите по трудово правоотношение на Л. Я. в периода 03.2022г. – 08.2022г. и заповед № № ЧР-И-629/29.10.2021г. за преназначаването ѝ на служебно правоотношение от преобразуваното Министерство на икономиката. Постъпването веднага на работа ясно показва, че тя не е изпитвала стрес в работата си. В противен случай не би следвало да приема друга работа при същия работодател, ако е изпитвала някаква несигурност, във връзка с издаването на акта за прекратяване на служебното ѝ правоотношение.

Твърденията за претърпени неимуществени вреди, “страдания, силен стрес, постоянно чувство за несигурност на работа и уронване на авторитета ѝ пред колегите и близките ѝ” за период от една година са недоказани. Действително, както е посочи и от свидетелят М. на работното им място е имало напрежение, във връзка с постановлението за преобразуване, като всички са се притеснявали за служебните си правоотношения, но не е недостатъчно да бъде осъден ответникът да репарира такива неимуществени вреди при липсата на кумулативно изискуемите предпоставки на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Недоказаните факти не могат да бъдат субсумирани под приложимата правна норма, респ. от недоказания факт не могат да настъпят целените от ищеца правни последици. Липсата на данни, от които да се направи извод за степента, характера и интензитета на претърпените от ищеца морални болки и страдания, не може да докаже по безспорен начин как същият е възприел

прекратяването на служебното правоотношение. Негативното засягане следва да се отчете и във връзка с времетраенето му.

Твърдението в исковата молба, че Л. Я. е поставена в по-неблагоприятно положение, променяйки вида на правоотношението - от служебно на трудово също не отговаря на истината и е неправилно. Правото на труд, без значение на неговата правна форма, е защитено от Конституцията на Република България при спазване на принципа на равнопоставеност. Именно затова както служебното, така и трудовото правоотношение възникват по волята на двете страни, те са двустранни правоотношения и задължителен елемент от техния фактически състав е наличието на съгласие и на двете страни.

В настоящото производство съдът приема, че ищецът не проведе пълно и главно доказване на претърпените неимуществени вреди, т.е. такова доказване, което да обоснове единствено възможния извод, че вредите са настъпили, при законовите предпоставки на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Ищецът е претърпял неимуществени вреди, които съдът намира за нормално човешко отношение към извършени промени на работното място. Това човешко изживяване се споделя от съда, но то е недостатъчно да бъде осъден ответника да репарира такива неимуществени вреди при липсата на обективно и кумулативно изискуемите предпоставки за успешно доказано незаконосъобразно действие от страна на длъжностно лице на ответника. Недоказаните факти не могат да бъдат субсумирани под приложимата правна норма, респ. от недоказания факт не могат да настъпят целените от ищеца правни последици. Доказателствената тежест е на ищеца, който може да ползва всички допустими по АПК, субсидиарно приложимия в административния процес ГПК и специалния ЗОДОВ доказателства и доказателствени средства.

С оглед това съдът приема, че не е налице и вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Предвид това искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Водим от горното, Административен съд София - град, I-во отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Л. М. Я. иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер 5000 лв., представляваща обезщетение на ищеца за причинените неимуществени вреди от незаконосъобразен акт, за периода от 01.03.2022г. 21.03.2023г., представляващ Заповед за уволнение № ЧР-МИР-009/01.03.2022г. на Министъра на иновациите и растежа, отменена с влязло в сила Решение по адм.д. № 2831/2022г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение № 2976 от 21.03.2023г. по адм.д. № 6906/2022г. на ВАС, като недоказана и неоснователна.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: